

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 214. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788625504.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Den 31te juli kom, årsdagen for vort bryllup i Slingerup. Da vejret i de sidste dage betydeligt havde bedret sig, og det så ud som om denne bedring var ærlig ment, besluttede vi at festligholde vor bryllupsdag på en høj i nærheden af Rungsted, på hvilken der stod en gruppe af skønne grantræer, og hvorfra man havde en henrivende udsigt ud over sundet. Vi havde givet denne høj navn af Granbjerget. Den var især Hertz's yndlingsplet. Planen var at pakke vor middagsmad, vin, jordbær, kage etc. ind i en lille barnevogn, som tilhørte postmesteren, og den skulle vi så skiftes til at trække til Granbjerget for der at tilbringe dagen. I det dejligste vejr af verden begyndte vi vor karavane om morgenen. Det viste sig snart, at jeg af alle var den bedste hest til at trække den lille, af proviant fyldte vogn; thi Hertz og Heiberg blev straks trætte deraf og ville ind på enhver kro undervejs for at hvile og få noget at drikke. De beråbte sig på Bellmans autoritet og citerede i et væk steder af hans sange, som godtgjorde, at man ikke med god samvittighed kunne gå forbi en kro uden at unde kromanden sin næring. Heiberg påstod, det ville bringe os uheld hele året igennem, hvis vi på dets første dag gjorde os skyldige i en sådan forsømmelse. Men da jeg uden at bryde mig om deres taler fortsatte at trække den lille vogn, var de nødt til at følge efter. Vejen til Granbjerget var næsten en halv mil, så der var en stønnen og pusten uden ende; og Heibergs moder fandt, det var ikke til at udholde i denne hede at gå så langt. Kun hunden Diana, thi denne kære gæst var naturligvis indbudt til vor fest, fandt, at vejen var for kort, thi den galopperede i store svingninger frem og tilbage, lugtede til vognens indhold, så op til mig, som om den ville sige: »Hvor jeg glæder mig til udpakningen af disse sager!« og dens glade gøen blev næsten til hvin. Jeg ønskede ofte 215

undervejs, at det springende og galopperende dyr havde kunnet låne Heibergs moder lidt af sine bens og sine lungers styrke. Omsider nåede vi under spøg og latter det dejlige Granbjerg. Siddende på toppen så vi ud over det himmelblå hav, der lå for vor fod som et spejl. Stille hvilede alle skibene i sundet, da der ikke rørte sig mindste vind, og havde alle de hvide sejle udsprængt for at tørres efter de foregående dages regn; de spejlede sig i det stille hav, medens små fiskerbåde med deres røde sejle lå spredte som blomster over vandfladen. Hveens Banker skinnede som guld, og den lille St. Ibs kirke syntes at være rykket flere mil nærmere, så tydeligt sås dens hvide gavle. Fuglene kvidrede overmodigt i toppen af træerne og gav ligesom vi deres glæde tilkende over den længe savnede sols varme stråler. Jeg pakkede nu alle vore rariteter ud af den lille vogn og bredte dugen på græsset til forskrækkelse for Heibergs moder. »Jeg troede, her var bord og bænke,« sagde hun [temmelig forstemt.] Heiberg svarede leende: »Du troede vist også, at her var en sofa, når du vil være ærlig?« Da alt var ordnet, satte vi os ned på jorden omkring det rigt besatte jordbord, drak skåler, sang Bellmanske sange og var nær aldrig kommet fra denne yndige plet - til sorg for Heibergs moder, der frygtede, at aftenuggen skulle skade vort helbred og vi alle blive dødsyge. Jeg bandt kranse og slyngede dem om de to digteres hatte og pyntede mig selv og Diana med blomster og kviste. Timerne fløj som minutter. Månen steg frem, og nu begav vi os hjemad. Heiberg foreslog sin moder, at hun skulle sætte sig i barnevognen, hvis indhold nu betydeligt var svundet ind, så ville vi skiftes med at trække hende, et forslag hun dog ikke tog imod, så hårdt det end faldt den stakkel at gå den lange vej hjem. Markerne dampede af dagens hede, og elverfolket dansede over de store enge. Ingensinde har jeg set de opstigende tåger danne så tydelige skikkelser som i omegnen af Hirschholm. Ved at se dem her kan man ret begribe, hvorledes sagnet om elverfolket er blevet til. Tågerne hvirvlede sig i den lette aftenvind i tykke svingninger rundt om hinanden langs hen ad markerne og antog virkelig ligesom menneskelige skikkelser, der svingede med arme og ben i luftig dans, og månen oplyste de lange tågestriber, der svævede efter skikkelserne som et fint, luftigt slør, som vindpustet snart hævdede, snart tvang ned mod jorden. »Se!« råbte jeg til Heiberg, »ser du dine elverpigens dans!« 216 - »Agnete,« råbte han, »du er elverpigen selv, min elverpige, lad de andre opløse sig i tåger, når kun du er virkelig.« Trætte af dagens anstrengelse nåede vi endelig vort lille hus i Hirschholm. Selv Diana kastede sig hen i en krog med den skønne, blegrøde tunge ud af munden og alle fire ben udstrakte, indtil Hertz sagde: »Kom, min Diana! lad os to gå ind,« da sprang den let og graciøst op, kyssede begge damerne på hånden og fulgte sin sovekammerat ind i hans lille kammer, [medens Heiberg kyssede sin moder på hånden til godnat og fulgte op med mig i vor øverste stue, hvor vi længe stod i vinduet og betragtede stjernerne og de flyvende skyer, som månen oplyste, indtil også vi overvældedes af træthed og begav os til ro ovenpå denne fornøjelige dag.]